

БЕЛОСЛАВА: Нищо, остави ме...

/Тя се разплаква и бързо изтичва в  
гората./

ДОБРОМИР: Славо... Славо...

/Махва с ръка след нея, но не я последва  
Изважда свитъка, който му остави стареца  
и чете. От гората се появява Мария./

МАРИЯ: Шико! Тука! Шико!

/Добромир бързо скрива свитъка, но той  
незабелязано изпадва от него./

ДОБРОМИР: Царкиньо...

МАРИЯ: Дирих ви навсякъде. Не ми се искаше да оставам с ония  
там... Къде е Белослава?

ДОБРОМИР: Върна се при царцата. А ти?...

МАРИЯ: Искан ми се да уловя някоя по-едра дивиня. Да ми падне  
някое сърце например!

/Чува се лай на кучета. Тръбят рогове./

ДОБРОМИР: Царят и дружината му влезоха навътре в гората. Гонят  
глигана.

МАРИЯ: А тая проклета птица избяга. Отивам да я дия.

ДОБРОМИР: Не се отдалечавай много, царкиньо. Опасно е сама из  
гората.

/Той се загубва в гората. Мария започ-  
ва да подвиква към дърветата./

МАРИЯ: Шико! Тука! По-скоро! Ах, проклета птице, затова ли  
те галех толкова много?

/Зад нея приближава вилета Ожие./

ОЖИЕ: Мадам...

МАРИЯ: Ще избяга! Ще избяга!

ОЖИЕ: Простете, мадам! По този начин птицата няма да се  
върне. Оставете я сега на мира. Тя после сама ще си дойде.